

LUMINA SPERANȚEI

ZIAR CREȘTIN, NR. 3, 2022 (5)

Ce tablou feeric ne imaginăm doar când auzim cuvântul „Toamnă”... Ea este o adevărată minune pe pământ! O mie și una de culori aranjate în cele mai frumoase compoziții împodobesc pământul și-l îmbracă în straie de sărbătoare...

Totul este atât de plăcut la vedere, că ni se umple inima de bucurie văzând ogoarele pline cu roade dulci și aromate, grădinile inundate în miresmele florilor și a legumelor de toamnă, pădurea în vesta ei multicoloră. Cerul se bucura și el cu norii care, îmbrăți-

EDITORIAL

șându-se, dăruiesc ploaie pământului uscat de sete, răcorindu-l după o vară fierbinte. Desigur, acest tablou al toamnei e creat de Pictorul Suprem – Domnul Isus Hristos.

Undeva pe pervazul unei case se odihnesc într-o vază un buchet de crizanteme, aranjat frumos lângă un ghiozdan încărcat cu cărți și caiete, semn că elevii sunt gata de 1 septembrie. După o vacanță benefică, merg cu dorință și

așteptări mari la studii. Pe lângă faptul că toamna e un început de an școlar, ea reprezintă și un sfârșit. Toamna aduce cu ea bogata amprentă a seceratului. Anume toamna se face bilanțul la tot ce ne-a dăruit Mâna miloasă și puternică a Stăpânului nostru ceteresc. Fiecare dintre noi încearcă să aranjeze frumos în hambare și cămări binecuvântările pe care ni le-a dăruit Dumnezeu: fructe, legume, cereale etc. Cu adâncă re-

verență să mulțumim Domnului pentru răbdarea și dragostea cu care ne-a tratat și pentru toate binecuvântările primite în acest an!

Pe lângă faptul că trebuie să fim mulțumitori și plini de recunoștință în această perioadă a Secerișului, să ne întrebăm împreună dacă suntem gata și de Marele Seceriș al omenirii? Atunci grâul va fi strâns în grânar, adică cei mântuiți, iar pleava, cei necredincioși, va fi arsă în foc. (Evanghelia după Matei 3. 12)

O toamnă binecuvântată tuturor!
Ion Rusu

**De ce vine
toamna?**

pag. 2

**Un viitor
fericit**

pag. 2

**Cea mai mare
problemă**

pag. 3

**Poveștile
toamnei**

pag. 4

DE CE VINE TOAMNA?

„Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui.” (Ecl. 3. 1)

Ploile lungi, ciobănești, lovesc monoton în geam, pe acoperișuri și pe trotuare. Picăturile mari și reci atârnă pe frunzele îngălbenite și pe ramuri. O mică briză de vânt și stropii încremeniți se desprind zgomotos și cad la pământ. În bălțile de un gri închis se reflectă norii posomorâți și grei. Mănați de vânt, aceștia aleargă undeva spre necunoscut, ba contopindu-se într-o pată plumburie imensă, ba dispersându-se în ceață cenușie.

Deodată, de parcă feriți de o mână atotputernică, ei se împrăstie, lăsând să se vadă azurul nemărginit al cerului. Un firicel jucăuș de soare își face loc printre norii plumburii și luminează pentru o clipă casele, copacii, drumul... apoi se sparge în milioane de diamante în picăturile înțepenite, în bălți, în geamurile caselor! Dar aceasta numai pentru o clipă... și iarăși totul devine deodată cenușiu, iar în suflet se strecoară tristețea și plictiseala...

Și chiar dacă te afli în locuința caldă, confortabilă și masa este plină cu de toate, și toate lucrurile îți merg bine... totuși, în suflet se strecoară încet singurătatea și dorul. Împreună cu toamna, aceste emoții invadează inima tinerei fete romantice, șoferului de rute lungi, bătrânului cu barbă albă, poetului, născând aceste versuri:

**Afară-i toamnă, frunză-mprăștiată,
Iar vântul zvârle-n geamuri grele picuri;
Și tu citești scrisori din roase plicuri
Și într-un ceas gândești la viața toată...
(M. Eminescu „Toamna”)**

Pe de altă parte, toamna este vremea secerișului... timpul bilanțului. Săditul își are vremea lui, și smulgerea celor sădite își are vremea ei (Ecl. 3. 2 b). Tot ce a fost semănat primăvara de mâna grijulie a plugarului, toamna este strâns în hambare. Există seceriș bogat, sunt și recolte slabe. O cultură a rodit bine, cealaltă parțial, dar câtă muncă, timp și puteri au fost irosite! Deseori acest fenomen naște în suflet dezamăgire, un sentiment de nedreptate și mâhnire. De ce am meritat acest lucru? De către cine și

pentru ce am fost pedepsiți? De ce: două terenuri agricole gard în gard, și porumbul din aceeași căldare, în aceeași zi, semănat de același tractor, dar recolta este diferită? Iar uneori cele întâmplute provoacă în noi entuziasm. Cum din așa puțin, neînsemnat, și în așa pământ, a rodit atât de mult?!

De asemenea, toamna este și timpul rezervelor. Trăim într-o vreme instabilă, iar viitorul ne înspăimântă. Ne stă în față iarnă... Și totul se scumpește! Vom putea oare întreține familia? Vom reuși să păstrăm căldura și

că omul nu poate cuprinde, de la început până la sfârșit, lucrarea pe care a făcut-o Dumnezeu (Ecl. 3. 11).

Pe pământ totul este trecător, totu-i vremelnic, natura se veștejește, se trece și omul. Frunzele cad din copaci, totul devine pustiu, și sufletul este cuprins de tristețe. Treptat și cei din jurul nostru pleacă, rudele, prietenii...pe unii îi ia bătrânețea, pe alții – boala. Dar ceva din interiorul nostru se împotrivește, protestează! Nu trebuie să fie așa! Nu-i corect așa! Mai vreau să fie vară!... ca totul să fie

confortul căminului? Ce va fi dacă...? Dar dacă...? Și inima, involuntar, se oprește în loc. Căci, drept vorbind, ce folos are omul din toată munca lui și din toată străduința inimii lui cu care se trudește sub soare? Toate zilele lui sunt pline de durere, și truda lui nu este decât necaz: nici măcar noaptea n-are odihnă inima lui. Și aceasta este o deșertăciune (Ecl. 2. 22-23).

De ce suntem atât de îngrijorați pentru ziua de mâine? De ce, în pofida rezervelor din congelator, hambare și beciuri, gândulcă nu ne va fi de ajuns totuși nu ne părăsește?

Cu toate acestea, toamna este un anotimp minunat! „Orice lucru el îl face frumos la vremea lui; a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei, măcar

din belșug, plin de suc și viață! Cine este cel ce vorbește astfel în mine? Și de ce? Fă cunoștință – acesta este sufletul tău, sufletul tău nemuritor! El ți-a fost dăruit de Dumnezeu. Atât de simplu: și i-a suflat în nări suflare de viață, și omul s-a făcut astfel un suflet viu.” A pus în inima lui veșnicia... nepieritoare, viața fără sfârșit, unde nu există frământare pentru: „Ce va aduce ziua de mâine? Voi reuși oare? Îmi va ajunge?”

Sufletul, venit din Dumnezeu, cunoaște bunătatea Lui, dragostea și nemărginirea Lui. Toată truda omului este pentru gura lui, și totuși poftele nu i se împlinesc niciodată (Ecl. 6. 7). Cu ce îți vei împlini sufletul? Cu ce vei îneca singurătatea apăsătoare a

inimii? Ea îți șoptește încet : nu-mi este de ajuns întreaga lume, oare nu înțelegi? Eu vreau altceva! Și simțind în interior acest glas blând, dar autoritar, care ne împinge în gol, încercăm cu înverșunare să înăbușim, să ignorăm chemarea sufletului! Jobul, grijele, boala, problemele – și chiar dacă acestea lipsesc – ni le creăm pe loc, ca să avem ce rezolva, cu ce ne preocupa! Important este ca totul să treacă repede, înainte, în întâmpinarea veșniciei. Ne este frică să rămânem singuri, față în față cu sine. Ne străduim febril să umplem liniștea singurătății cu orice : ascultăm muzică, pornim știrile, dăm un telefon, sau măcar ne certăm cu ci-

neva!... Important să nu fie tăcere, să nu pună stăpânire pe noi aceste gânduri chinuitoare despre scopul vieții și despre veșnicie.

Și, deodată, cerul s-a acoperit de nori, vântul a adus sub picioarele tale o rafală de frunze, împrejurul tău sunt bălți sumbre, apa curge șiroi pe asfalt, ramurile plâng peste tine cu stropi reci, care îți cad pe față. Timpul de afară ți-a năruit toate planurile, și nu mai ai unde te grăbi.

Aceasta este toamna. Cu sentimentul ei de singurătate și de nesiguranță pentru viitor. Și iarăși, sufletul tău a început cu tine un dialog... sufletul veșnic, dornic după Dumnezeu.

Vitalie Patrașco

TOAMNELE VIEȚII

În toamna vieții...

„Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt.” (Plân. Ier. 3. 22)

Clepsidra timpului se scurge încet într-un fir de nisip ce aduce în prag toamna... anotimpul când prețuim verdele primăverii, razele soarelui, cântul păsărilor, seninul cerului și mireasma florilor. Dar toamna, are frumusețea ei care se ascunde în sunetul ploii, în melodia vântului, în căderea frunzelor! Ce Creator minunat avem! Dumnezeu este Autorul minunilor, cu care, de fapt, suntem atât de

obișnuiți încât ne considerăm posesori de drept a darurilor pe care le primim zilnic din mâna Lui.

Doar oare în scurgerea grăbită a timpului sesizăm frumusețea toamnei? Ne-am oprit pentru o clipă să admirăm trecerea propriului timp? Încă o toamnă în viața noastră înseamnă o alta lăsată în urmă, și astfel înaintăm încet prin toamne, asistând la propriul tablou al vieții. Ce vedem? Recunoaștem semnătura Autorului?

În toamnele vieții noastre Dumnezeu vrea să recunoaștem bunăta-

tea Lui. El ne-a binecuvântat cu daruri minunate atât pe plan material, cât și spiritual. Abundența de culori și arome trezește în noi sentimente de recunoștință oare pentru tot ce El ne-a dat? Să-I mulțumim astăzi lui Dumnezeu pentru darurile Sale ce le-am cules din vii și câmpii, pentru recolta bogată, care este un semn al binecuvântărilor Sale.

În toamnele vieții noastre Dumnezeu vrea să recunoaștem iubirea Sa nemărginită. Dacă nu ar fi existat iubirea lui Dumnezeu, nu am fi existat nici noi. O putem vedea în ploile târzii, în razele calde, în frunzele multicolore ce cad și acoperă pământul gol. Dumnezeu o arată și în faptul că Și-a dat Fiul

la moarte pentru mine și tine, pentru păcatele omenirii. El din dragoste a lăsat slava cerească și a ales crucea pe pământ. Ar trebui un alt argument?

În toamnele vieții Dumnezeu vrea să recunoaștem harul nemeritat. Suntem neascultători și păcătoși, dar Dumnezeu vrea să ne facă copii Săi.

În toamnele vieții Dumnezeu vrea să-L recunoaștem pe El. Să-L recunoaștem ca Dumnezeu și Tată, Stăpân și Judecător, Medic și Păstor, Începutul și Sfârșitul, Alfa și Omega. Acesta este Dumnezeul nostru minunat!

Recunoaște-L în toate căile tale. Proverbele 3. 6

Cristina Severin

CE AȘTEAPTĂ DUMNEZEU DE LA NOI?

Voi cânta Preaiubitului meu cântarea Preaiubitului meu despre via Lui. Preaiubitul meu avea o vie pe o câmpie foarte mănoasă. I-a săpat pământul, l-a curățit de pietre și a sădit în el vițele cele mai alese. A zidit un turn în mijlocul ei și a săpat și un teasc, apoi trăgea nădejde că are să-I facă struguri buni, dar a făcut struguri sălbatici. „Acum dar”, zice Domnul, „locuitori ai Ierusalimului și bărbați ai lui Iuda, judecați voi între Mine și via Mea! Ce aș mai fi putut face viei Mele și nu i-am făcut? Pentru ce a făcut ea struguri sălbatici, când Eu mă așteptam să facă struguri buni? Vă voi spune însă acum ce voi face viei Mele: îi voi smulge gardul, ca să fie păscută de vite; îi voi surpa zidul, ca să fie călcată în picioare; o voi pustii; nu va mai fi curățită, nici săpată; spini și mărăcini vor crește în ea! Voi porunci și norilor să nu mai plouă peste ea.” Via Domnului oștirilor este casa lui Israel, și bărbații lui Iuda sunt vița pe care o iubea. El se aștepta la judecată și, când colo, iată sânge vărsat! Se aștepta la dreptate și, când colo, iată strigăte de apăsare! (Isaia 5. 1-7)

Pilda despre vie și vier, descrisă în textul biblic citat mai sus, a avut și are semnificații profetice în istoria poporului lui Dumnezeu.

Meditând la acest fragment

biblic, aș vrea să vedem ce a așteptat Dumnezeu de la Israel atunci și să tragem unele concluzii și pentru noi, ca să știm ce așteptări are Dumnezeu și de la noi personal.

Răspunsul biblic din text este ușor de remarcat: el ne explică că via Domnului și vița sunt oamenii din poporul Lui. Iar Dumnezeu aștepta de la ei struguri buni, adică roadă bună. Însă, paradoxal, via a făcut struguri sălbatici...

Înainte de a vedea de ce poporul Israel nu a rodit „struguri buni” aș vrea să clarificăm ce înseamnă această expresie.

Strugurii buni este ceea ce aștepta Dumnezeu de la ei. Cu alte cuvinte, Dumnezeu aștepta judecată și dreptate, să discearnă corect lucrurile

viață. În cartea Faptele Apostolilor, capitolul 14, versetul 17, putem citi cum se implică Dumnezeu în viața fiecăruia:

„... drept vorbind, nu S-a lăsat fără mărturie, întrucât v-a făcut bine, v-a trimis ploi din cer și timpuri roditoare, v-a dat hrană din belșug și v-a umplut inimile de bucurie.”

O, cât de multe sunt bunătățile pe care ni le oferă Dumnezeu în mod necondiționat!

Împreună cu toate bunurile, El L-a dat și pe SCUMPUL SĂU FIU ISUS HRISTOS, ca să aducem roade bune.

Domnul face mari investiții și a făcut pentru ca noi să rodim frumos și bogat pentru gloria Lui!

Să nu ne comportăm cu Dumnezeu ca niște copii neglijenți în relația cu părinții lor, care fac tot ce pot pentru copiii lor, însă aceștia, când cresc mari, le produc amărăciune și ei suferă enorm din această cauză. Toată truda parcă le-a fost în zadar...

Domnul să ne ajute, ca să aducem roade bune Stăpânului nostru! În mod personal să răspundem cu toată responsabilitatea în această toamnă frumoasă la întrebarea: „Ce fel de «roade» aducem și ce așteaptă Dumnezeu de la noi?”

Pavel Lomacenco

Cea mai mare problemă a vieții

Isus este singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre. Știți care e cea mai mare problemă a vieții noastre? Ah, desigur, oamenii mai în vârstă se gândesc la fierea, la rinichii sau la altă parte bolnavă a corpului lor. Grozave probleme! La cei mai tineri e „fata” sau „băiatul”. Altfel, fiecare cu problema lui. Dar, credeți-mă, cea mai mare problemă a vieții noastre este vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu! Zeci de ani am lucrat printre tineri. Și tot mereu eram în căutarea de noi ilustrații ca să fac pe tineri să înțeleagă aceasta. Aș vrea să folosesc aici una din imaginile pe care le-am folosit atunci. Le-am zis: „Închipuiți-vă că am avea de la natură un inel gros de fier în jurul gâtului. Și de fiecare dată când păcătuim se sudează la el o za de lanț. Am un gând murdar, e o za. Dacă sunt obraznic cu mama mea, e o altă za. A trecut o zi fără să mă fi rugat, ca și cum Dumnezeu n-ar exista, și e o nouă za. Am fost necinstit, am mințit, și mai e o za. Încercați să vă închipuiți lungimea lanțului pe care l-am trage după noi – cel al vinei noastre, desigur. Chiar dacă acest lanț nu se vede, vinovăția noastră înaintea lui Dumnezeu este o realitate. Și ea e enormă! Și o târâm peste tot cu noi. Adesea mă întreb de ce nu pot fi oamenii mai veseli și mai mulțumiți. Lucrurile nu merg totuși prea rău. N-ar trebui să fie fericiți? Dar nu sunt. Și nu pot fi, pentru că trag pretutindeni după ei lanțul greu al vinei lor. Și de el

nu-i poate scăpa nimeni, niciun pastor, preot sau vreun înger. Nici chiar Dumnezeu nu li-l poate scoate, pentru că El este drept: „Ce seamănă omul, va și secera”. Dar aici este acum Isus. El e singurul care poate rezolva cea mai mare problemă a vieții noastre, pentru că El a murit pentru vina mea. El a plătit-o când a murit.

De aceea e El în stare să-mi ia lanțul vinei. El e singurul care o poate face! Aș vrea să vă spun din experiență că este o eliberare să-ți știi păcatele iertate. E cea mai mare eliberare care se poate experimenta. Și asta nu numai în fața vieții, ci și a morții. Pentru voi, cei bătrâni, e ceva să mori și să-ți știi păcatele iertate, și e altceva să intri în veșnicie cu toată povara vinei tale. E groaznic să te gândești la asta! Cunosoc oameni care au spus toată viața lor: „Eu sunt bun. Eu fac ce este drept”. Iar într-o zi mor și sunt siliți să dea drumul mâinii iubite. Ei descoperă atunci că barca vieții lor e dusă de curentul eternității spre întâlnirea cu Dumnezeu. Ei n-au putut lua nimic cu

ei: nici casa, nici con- în bancă, nici livre- t u l t u l

C.E.C. Doar vina lor. Și se vor înfățișa astfel înaintea lui Dumnezeu! Este îngrozitor! Dar asta e soarta oamenilor. Iar dacă zici: „Așa mor toți!” ei vor muri efectiv așa cu toții. Dar tu nu ai nevoie să mori așa! Isus dă iertarea păcatelor. Este cea mai mare eliberare pe care ai putea-o experimenta – și asta încă de acum! Aveam 18 ani când am experimentat ce este iertarea păcatelor. Lanțul meu s-a rupt și a căzut! Cum spune cântarea: „Păcatele tale sunt iertate Prin Domnul Isus Cristos. O, ce cuvânt de viață Pentru duhul tău chinuit!” Îți doresc să afli și tu acest cuvânt de viață. Vino la Isus chiar azi! El te așteaptă. Spune-I: „Doamne, viața mea e ratată. Am comis o grămadă de greșeli, dar n-am vrut niciodată s-o mărturisesc. Dimpotrivă, am vorbit totdeauna bine despre mine însumi. Acum Îți aduc greșelile mele. Și vreau să cred că sângele Tău îmi șterge toată vina”. Ce lucru minunat este iertarea păcatelor!

Isus - destinul nostru
Wilhelm Busch

Când m-oi desprinde de pe ram
Ca frunza cea de vânt răpusă,
Cădea-voi dincolo de zări,
Dus la export spre depărtări—
Căci eu sunt rodul Tău, Isuse.

Iar Tu, Sămânța ce-a căzut
În pulberea străină,
Și după tot ce-a îndurat
Adus-a rod nemăsurat
Acolo în lumină.

Eu voi lăsa al vieții pom
Și-aceste ramuri bune,
Și colo-n ceruri voi urma
Ca rod cules de mâna Ta
Și despărțit de lume...

Dar cât încă mai sunt pe ram,
Cât vântul mă mai bate,
Acesta-mi este dorul meu
Să fiu, Isuse, rodul Tău
Cu gust de bunătate.

Sămânță din sămânța Ta—
Și formă, și culoare,
Să mă păstrez mereu așa
Ca, Doamne, când mă vei chema
Să am asemănare.

Căci m-oi desprinde de pe ram
Ca frunza cea de vânt răpusă
Și voi cădea mai sus de zări
Dus la export spre depărtări—
Căci eu sunt rodul Tău, Isuse.

Mihai Ghidora

Găsește 10 deosebiri

POVEȚELE TOAMNEI

Odată un om se uita curios în depărtare printr-un binoclu. Privirea i s-a oprit la doi băiețași de la marginea satului. Unul din ei, fura mere dintr-o livadă, iar celălalt, se uita la drum să nu vină nimeni. Omul cu binoclu s-a mirat de faptul că după fețele lor erau încredințați că nu-i vede absolut nimeni. Însă departe că nu era așa... La fel cred și unii oameni, dar Biblia spune: „**Dumnezeu vede purtarea tuturor.**” (Iov 34. 21)

Într-o toamnă, un țăran a dat drumul purceilor săi prin grădină. S-a urcat într-un păr și scutura cu putere copacul ca perele coapte să cadă pentru porcii care amarnic le mai iubeau. Observând că purceii mâncau și tot mâncau din cele scuturate de el, dar nici nu-și ridicau ochii să vadă cine le oferea masa bogată, țăranul se gândi: „Nu tot așa se comportă oare și oamenii cu Dumnezeu, Dătătorul tuturor bunurilor?” Biblia spune: „**Mulțumiți lui Dumnezeu pentru toate lucrurile.**” (1Tes. 5. 18)

Cineva s-a lăudat odată: „Noi putem crește și recolta roadă bogată și fără Dumnezeu. Avem tehnică și tehnologii avansate.” Când veni vremea seceratului, combinele, tractoarele și depozitele erau gata pentru recoltă. În anul acela grâul rodise deosebit. Însă cu o zi înaintea, s-a pornit o ploaie care a ținut aproape o săptămână. Din cauza glodului în câmp și mai mult timp n-au putut strânge roada și tot grâul s-a înegrit. Putem face ceva fără Dumnezeu? „**Doamne, ai milă de noi! Noi nădăjduim în Tine. Fii ajutorul nostru!**” (Isaia 33. 2)

Viorel Baltaga

PSALMUL RECUNOȘȚINȚEI

Psalmii 65. 5 - 13

5. ÎN BUNĂTATEA TA, TU NE ASCUȚI PRIN MINUNI, DUMNEZEUL MÂNTUIRII NOASTRE, NĂDEJDEA TUTUROR MARGINILOR ÎNDEPĂRTATE ALE PĂMÂNTULUI ȘI MĂRII!
6. EL ÎNTĂREȘTE MUNTII PRIN TĂRIA LUI ȘI ESTE ÎNCINS CU PUTERE.
7. EL POTOLEȘTE URLETUL MĂRILOR, URLETUL VALORILOR LOR ȘI ZARVA POPOARELOR.
8. GEI CE LOCUIESC LA MARGINILE LUMII SE ÎNSPĂIMÂNTĂ DE MINUNILE TALE. TU UMPLE DE VESELIE RĂSĂRITUL ȘI APUSUL ÎNDEPĂRTAT.
9. TU CERCETEZI PĂMÂNTUL ȘI-I DAI BELȘUG, ÎL UMPLE DE BOGĂȚII ȘI DE RĂURI DUMNEZIEȘTI PLINE CU APĂ. TU LE DAI GRÂU, PE CARE IATĂ CUM ÎL FACI SĂ RODEASCĂ:
10. ÎI OZI BRAZDELE, ÎI SFĂRĂMI BULGĂRII, ÎL ÎNMOI CU PLOAIA ȘI-I BINECUVÂNTEZI RĂSĂDUL.
11. ÎNCUNUNEZI ANUL CU BUNĂTĂȚILE TALE ȘI PAȘII TĂI VARSĂ BELȘUGUL.
12. GÂMPIILE PUSTIEI SUNT ADĂPATE ȘI DEALURILE SUNT ÎNCINSE CU VESELIE.
13. PĂȘUNILE SE ACOPERĂ DE OI ȘI VĂILE SE ÎMBRACĂ CU GRÂU: TOATE STRIGĂ DE BUCURIE ȘI CÂNTĂ.

Răspunsuri pentru viața Mântuirea

După ce ai citit istoria minunată a vieții lui Isus, poate că nu îți este prea clar ce a îndeplinit Isus în viața Sa pe pământ. El este numit Mântuitor. Dar ce înseamnă expresia „Isus mântuiește”? Cu inima plină de credință citește ce spune Biblia!

1. Ce înseamnă a fi mântuit?

A fi mântuit înseamnă a deveni copilul lui Dumnezeu, a avea toate păcatele iertate și a primi darul vieții veșnice.

„Dar tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.” (Ioan 1. 12)

2. Ce trebuie să facem ca să primim această mântuire?

Mântuirea se oferă gratuit tuturor. Tot ceea ce trebuie să facem e să credem că Isus a murit pentru noi și să ne pocăim de păcatele noastre.

„Pocăiți-vă dar și întoarceți-vă la Dumnezeu, pentru ca să vi se șteargă păcatele, ca să vină de la Domnul vremurile de înviare.” (F. Ap. 3. 19)

„Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit, tu și casa ta.” (F. Ap. 16. 31)

3. Nu există nici o altă cale de mântuire decât prin Isus?

Nu, altă cale de mântuire nu există.

Isus i-a zis: „Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine.” (Ioan 14. 6)

„În nimeni altul nu este mântuire, căci nu este sub cer niciun alt Nume dat oamenilor în care trebuie să fim mântuiți.” (F. Ap. 4. 12)

4. Poate cel mântuit să fie absolut sigur că are viață veșnică după moarte?

Fără îndoială! După cum siguranța mântuirii se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu, la fel avem și siguranța vieții veșnice.

„V-am scris aceste lucruri ca să știți că voi, care credeți în Numele Fiului lui Dumnezeu, aveți viața veșnică.” (1 Ioan 5. 13)

Răspunsuri pentru Viața
(Va urma)

Contacte:
email: contact@luminasperantei.md
tel. +373 690 11 690
Comunitate pe Viber →

str. Piața Gării 3,
MD-2000, Chișinău,
Căsuța poștală nr. 13
REPUBLICA MOLDOVA

Dacă doriți să primiți periodic
ziarul în format electronic sau
tipărit, scrieți-ne la una
din adresele indicate!

Se editează din donațiile
credincioșilor!
Distribuire gratuită!
www.luminasperantei.md